

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka – Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Bogdan Świerk
Protokolant: protokolant sądowy K. S.	

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2014 r. w Lublinie

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt VII U 227/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz S. M. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

III AUa 472/14

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. decyzją z dnia 19 grudnia 2012 roku odmówił S. M. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. gdyż ubezpieczony nie osiągnął 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w szczególnych warunkach, bądź szczególnym charakterze. W odniesieniu do obydwu wskazanych wymogów organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy wnioskodawcy od 29.10.1974 r. do 30.06.1993 r. w Spółdzielni Pracy Usługowo- (...) ((...)) w K.. Zdaniem ZUS ten okres zatrudnienia nie mógł zostać do ogólnego stażu pracy ubezpieczonego, albowiem świadectwo pracy z 30.06.1994 r. zostało wystawione wg wzoru, który obowiązuje dopiero od 1995 roku. Z kolei pochodzące z tego samego

dnia świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach określa charakter pracy niezgodnie z powołanym wyżej rozporządzeniem, a stanowisko w nim wymienione nie odpowiada wymogom, określonym we właściwym akcie resortowym.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł S. M., żądając zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez ustalenie mu prawa do emerytury. Odwołujący wskazał, że w powyższym okresie pracował jako operator pras wulkanizacyjnych w uciążliwych warunkach.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił S. M. prawo do renty z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 19 listopada 2012 roku. Sąd Okręgowy ustalił, że S. M. urodzony (...), nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, wniosek o emeryturę złożył dnia 19 listopada 2012 r. i na dzień wydawania zaskarżonej decyzji nie pozostawał w zatrudnieniu. Organ rentowy przyjął, że wnioskodawca legitymuje się sumarycznym stażem emerytalnym, wynoszącym 8 lat, 11 miesięcy i 9 dni

Nieuwzględnionego okresu zatrudnienia dotyczy świadectwo pracy, wystawione przez (...) dnia 30.06.1994 r., zgodnie z którym ubezpieczony był zatrudniony u tego pracodawcy w okresie od 29.10.1974 r. do 30.06.1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: 1. operatora pras, 2. zastępcy kierownika zakładu wyrobów gumowych, stosunek pracy ustał w wyniku likwidacji zakładu, pracownik nie korzystał z urlopu bezpłatnego, ani wychowawczego. W dokumencie tym znalazła się również wzmianka, że S. M. pobierał dodatek szkodliwy za pracę przy wulkanizacji wyrobów gumowych na prasach hydraulicznych w okresie od 29.10.1974 r. do 31.12.1991 r. oraz pochodzące z tego samego dnia świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, zgodnie z którym S. M., będąc zatrudnionym w (...) w okresie od 29.10.1974 r. do 30.06.1993 r. stale

i w pełnym wymiarze wykonywał pracę operatora pras do wulkanizacji wyrobów gumowych przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych oraz półproduktów i wyrobów pomocniczych do tych wyrobów na stanowisku: operator pras hydraulicznych wulkanizacyjnych, wymienionym „w wykazie A, dziale IV, poz. 21, załączonym do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 07.02.1983 r.” i opatrzone tą samą datą, lecz przedłożone ZUS w późniejszym terminie świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, zgodnie z którym S. M., będąc zatrudnionym w (...) w okresie od 29.10.1974 r. do 31.12.1991 r. stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę operatora pras wulkanizacyjnych wyrobów gumowych – produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i wyrobów pomocniczych do tych wyrobów, produkcja sadzy na stanowisku: operator pras wulkanizacyjnych, wymienionym w wykazie A, dziale IV, poz. 21, załączonym do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. Legitymacja ubezpieczeniowa zawiera wpisy o zatrudnieniu wnioskodawcy w (...), sporządzone w datach 29.10.1974 r. – 03.05.1992 r.

S. M., we wskazanym wyżej okresie, był zatrudniony w Spółdzielni Pracy Usługowo- (...) w K., filii w Z.. Spółdzielnia początkowo nosiła nazwę Powiatowej Spółdzielni Pracy Usług (...). Stanowiła oddział Wojewódzkiej Usługowej Spółdzielni Pracy w L.. Filia w Z. mieściła zakład wulkanizacyjny, produkujący gumowe uszczelki. Produkcja była prowadzona w jednym pomieszczeniu, o powierzchni około 25 m. kw., zaopatrzone w cztery prasy hydrauliczne, każdą obsługiwaną przez innego pracownika. Praca odbywała się w wymiarze ośmiu godzin dziennie, w systemie trójzmianowym. Od początku zatrudnienia wnioskodawca pracował przy prasie – na podstawie skierowania do pracy z dnia 29.10.1974 r., na wolne miejsce wulkanizatora. Formalny angaż uzyskał w dniu 01.10.1974 r.

Na teren zakładu przywożono gumę w proszku, która następnie była walcowana przez walcownika, po czym operatorzy pras ją cięli, wkładali w matrycę i z podgrzanego materiału wykonywali uszczelki. Praca ta była wykonywana w ruchu ciągłym, bez przestojów, co wynikało ze specyfiki procesu technologicznego. Zatrzymanie maszyny spowodowałoby bowiem zniszczenie gumy, a włączonej prasy nie można było zostawić bez opieki.

Z dniem 1.03.1975 r. S. M. powierzono dodatkowo obowiązki rozdzielay wyrobów gotowych z gumy, następnie – od 1.11.1975 r. – kontrolera – rozdzielay takich wyrobów. Praca ta polegała na wydawaniu uszczelki chałupniczkom, które zakład zatrudniał w liczbie dwudziestu. Wnioskodawca wykonywał te czynności przez dwie godziny w tygodniu, przed pracą, albo po pracy, ewentualnie odpracowywał ten czas przy obsłudze prasy. Kontrola polegała na przeliczaniu

uszczelek podczas ich wydawania. W tym zakresie ubezpieczony wykonywał w stosunku do swoich pracowników obowiązki pracującego brygadzysty.

Skarżący od dnia 2.05.1981 r. miał dodatkowo powierzone także obowiązki nadzoru mienia na terenie zakładu, a nadto - od 28.10.1981 r. - obowiązki palacza c. o. Obydwa rodzaje prac miał za zadanie wykonywać w dni wolne i święta.

Ponadto ubezpieczonemu, z dniem 1.03.1984 r., na czas zwolnienia lekarskiego walcowników, powierzono wykonywane przez nich czynności.

Pracy przy prasowaniu i walcowaniu gumy towarzyszyły duszące i szkodliwe opary podgrzanego surowca oraz używanych do jego zmiękczenia przyspieszaczy. Czynniki te oddziaływały w trakcie całej zmiany roboczej, że względu na ciągły ruch prac. Wnioskodawca pracował bez maski ochronnej, jedynie w rękawicach roboczych.

W 1991 roku rozpoczął się proces likwidacji Spółdzielni. W związku z tym wnioskodawcy powierzono nowe obowiązki. Od dnia 2.12.1991 r. zatrudniony został w charakterze pełnomocnika i jego praca polegała na uczestniczeniu w sprzedaży majątku likwidowanego zakładu. Produkcja jeszcze trwała, jednak od wskazanej daty wnioskodawca nie był już przy niej zatrudniony.

Okoliczności powyższe Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy z tego okresu zatrudnienia - skierowani do pracy z 29.10.1974 r., angażu z 1.10.1974 r., pisma z 26.03.1975 r. o powierzeniu obowiązków rozdziela kontrolera, częściowo umów o pracę z 1.08.1975 r. i 14.10.1975 r. na to stanowisko, pism z 2.05.1981 r. o powierzeniu obowiązków dozoru mienia, z 28.10.1981 r. o powierzeniu obowiązków palacza, z 1.03.1984 r. o powierzeniu obowiązków walcownika, umowa o pracę z 2.07.1991 r. na stanowisko pełnomocnika oraz zeznań świadków: Z. I., J. K., Z. L. i wnioskodawcy. Sąd Okręgowy w całości uznał za wiarygodne wszystkie z powołanych dowodów osobowych, przy czym dokumenty z akt osobowych sąd uznał co do zasady za wiarygodne, jako sporządzone w przepisanej formie, przez upoważnione do tego osoby, w czasie, kiedy miały miejsce stwierdzone nimi okoliczności, ale nie dał wiary umowom o pracę z 01.08.1975 r. i 14.10.1975 r. w zakresie, w jakim wynikało z nich, że wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku rozdziela w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z dowodami osobowymi wykonywał on bowiem to zatrudnienie dodatkowo, obok pracy operatora prasy, bez uszczerbku dla zakresu czasowego tego głównego zatrudnienia.

Przedłożone do akt rentowych świadectwa pracy i wykonywania prac w szczególnych warunkach sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim ich treść pokrywała się z tym, co wynikało z pozostałych dowodów. Świadectwo pracy nie wyszczególniało, w jakim okresie wnioskodawca zajmował każde z wyszczególnionych w nim stanowisk, natomiast świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach różniły się co do okresu, w jakim miało to miejsce. Dlatego też dokumenty te nie mogły stanowić samoistnej podstawy ustaleń co do spornej okoliczności.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w okresie wskazanym w świadectwie pracy był możliwy do ustalenia w oparciu o treść tego dokumentu oraz wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 j.t.) wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 - czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okresu składkowy i nieskładkowego wynoszącego 25 lat. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia, nie przystąpił również do otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego S. M., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 1.11.1974 r. do 1.12.1991 r., a więc przez okres 17 lat i jednego miesiąca, wykonywał w szczególnych warunkach pracę przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, o jakiej mowa w załączonym do powołanego rozporządzenia wykazie A, dziale IV, pozycji 21. Pracę tą wnioskodawca wykonywał na stanowisku operatora pras, a okresowo także na stanowisku walcownika. Oba z tych stanowisk są wskazane w zarządzeniu nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MGz dnia 3 sierpnia 1987 r.) – załącznik: wykaz A, dz. IV, poz. 21 – odpowiednio – pkt 15 i 19.

Ponadto cały okres zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni Pracy Usługowo- (...) w K., tj. od 29.10.1974 r. do 30.06.1993 r. podlega zaliczeniu do jego stażu emerytalnego jako okres składkowy.

Co prawda dotyczące tego okresu świadectwo pracy rodzi wątpliwości co do daty jego wystawienia, albowiem w dniu 30.06.1994 r. Kodeks pracy w art. 92 nie przewidywał jeszcze wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy – wówczas przepis ten stanowił jedynie o zasiłku, określonym w odrębnych przepisach (Dz.U. z 1974, nr 24, poz. 141). Niemniej jednak wątpliwości te

nie mogą w całości dyskwalifikować treści tego dokumentu. Podobnie rzecz się ma ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach, które wnioskodawca przedłożył ZUS w terminie późniejszym i różni się ono w treści od świadectwa pierwotnego, a opatrzone jest tą samą datą (30.06.1994 r.). Dokumenty te zostały więc antydatowane – prawdopodobnie datę 30.06.1994 r. zamiast: 30.06.1993, mylnie wpisaną w „ogólnym” świadectwie pracy, postanowiono wpisywać w późniejszych dokumentach. Nie przekreśla to jednak możliwości ustalenia okoliczności, stwierdzonych we wskazanych dokumentach, zwłaszcza, że sam okres zatrudnienia wnioskodawcy wynikał również z wpisów w jego legitymacji ubezpieczeniowej, a charakter tego zatrudnienia – z pozostałych dowodów, przeprowadzonych przed sądem.

Biorąc pod uwagę powyższe, S. M., na dzień 1.01.1999 r., osiągnął sumaryczny staż emerytalny, wynoszący 28 lat, 7 miesięcy i 9 dni.

Ponadto ukończył 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i na dzień wydawania zaskarżonej decyzji nie pozostawał również w zatrudnieniu, przez co spełnił przesłankę nabycia prawa do emerytury, wynikającą z obowiązującego wówczas art. 184 § 2 in fine powołanej ustawy.

Wnioskodawca spełnił więc wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury z art. 184 powołanej ustawy, co daje podstawę do zmiany zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie mu prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku, tj. 19.11.2012 r. (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.184 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 i § 4 ust.1 pkt.3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez ustalenie prawa do emerytury osobie niespełniającej przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach;
2. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez okres wynoszący ponad 15 lat;
3. naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art.233 § 1 kpc zasady swobodnej oceny dowodów.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Skarżący nie kwestionując ustaleń Sądu w zakresie przyjętego okresu zatrudnienia w Spółdzielni, zarzucał, że nie ma podstaw do uznania, iż Spółdzielnia Pracy podlegała pod Ministerstwo Przemysł Chemicznego i lekkiego. Ponadto zarzucał, że Sąd nie odniósł się do wadliwie wystawionego świadectwa pracy na druku obowiązującym dopiero po dacie jego wystawienia.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego ani sprzeczności w ustaleniach faktycznych i wadliwości w ocenie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227), ani też przepisów §2 i §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w tym również o dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznania świadków, którzy w sposób stanowczy i przekonywujący potwierdzili, że w czasie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy Usługowo- (...) w K. wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach - produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów; produkcja sadzy, co odpowiada pracom opisanym w wykazie A, dziale IV, pozycji 21 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy wnikliwie zgromadził materiał dowodowy i przeanalizował dokładnie każdą okoliczność podnoszoną przez wnioskodawcę w odwołaniu a organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie. Sąd Okręgowy powołał się przy ocenie pracy na akt resortowy – zarządzenie Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego, który zawiera wykaz prac uznawanych za prace w warunkach szczególnych w chemii, z czym nie zgadza się organ rentowy, zarzucając, że Spółdzielnia, w której pracował wnioskodawca nie podlegała pod Ministerstwo Przemysłu Chemicznego, co jest oczywiste, ponieważ Minister nie był organem założycielskim spółdzielni. Okoliczność ta jednakże nie wyklucza uznania, że prace, będące w istocie pracami wymienionymi przemyśle chemicznym, były wykonywane również w spółdzielniach produkujących wyroby chemiczne, jak na przykład gumę. Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09 i I UK 24/09, niepublikowane). Spółdzielnia Pracy Usługowo- (...), w której pracował wnioskodawca zajmowała się wytwarzaniem wyrobów gumowych, a zatem jej produkcja należała do branży chemicznej. Przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu ma znaczenie istotne, co oznacza, że należy powiązać konkretne stanowisko pracy z branżami, do której zostały przypisane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, niepublikowany). Spółdzielnie wielobranżowe zajmujące się różnymi rodzajami produkcji, należały w swej istocie do różnych branż gospodarki, podobnie jako przedsiębiorstwa wielobranżowe, w których wykonywane są prace z różnych dziedzin przemysłu. Wykazy stanowisk zamieszczone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), obowiązują w każdym podmiocie, w którym jest wykonywana wskazana w nich praca. Natomiast wykazy pochodzące od poszczególnych

ministrów zachowują wartość, lecz jedynie informacyjną i uściślającą, także w każdym podmiocie zatrudniającym pracowników na takich stanowiskach. Prace, jakie wykonywał wnioskodawca mieszczą się zarówno w wykazie A załącznika do rozporządzenia rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, jak i w wykazie A, dział IV, pozycja 21 stanowiącego załącznik nr 2 do uchwały nr 80 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy z 30 czerwca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości pracy.

A zatem wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic określonych w art.233 § 1 KPC. Niezrozumiałe natomiast są zarzuty podnoszone w apelacji, a odnoszące się do świadectwa pracy wnioskodawcy zakwestionowanego przez organ rentowy. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wypowiedział się co do tej okoliczności i zarzut ten wskazuje, że skarżący nie zapoznał się z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy ustalając okres składkowy wnioskodawcy – okres pracy w Spółdzielni, oparł się na oryginalnych dokumentach z okresu zatrudnienia, a świadectwo pracy było tylko jednym z dowodów, zresztą krytycznie ocenionym przez Sąd, który uznał wprawdzie prawdziwość danych w nim zawartych, ale przyjął, że zostało ono wystawione w innej dacie niż w nim wskazana.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776).

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na art.98 KPC oraz przepisach § 12 ust.2 i § 13 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz. U. Nr 163, poz.1348).